

● ÚVODNÍK

Boží bázeň

„Bázeň před Hospodinem znamená nenávidět zlo; povýšenost, pýchu, zlou cestu a obojaká ústa, to nenávidím.“
Př 8,13

Žijeme ve světě, kde je mnoho důvodů ke strachu. Mnoho lidí se bojí budoucnosti a díky takovému strachu jsou často paralyzováni v běžném životě. Boží slovo nás na mnoha místech povzbuzuje, abychom se nebáli. Jsme povzbuzováni, abychom si nedělali starosti s tím, co jíme nebo co si obléčeme, protože den má dost vlastního trápení. Bůh také odstranil největší hrozbu a tou je trest za naše hříchy a tedy věčná smrt. Víme, že smrt není poslední skutečností a to je klíčová ochrana před strachem.

Přesto všechno je jeden strach, ke kterému nás Boží slovo motivuje. Například Kazatel v 5. kapitole v 6. verši říká: „Ty se však boj Boha.“

Žijeme ve světě, kde mnoho lidí Boží vládu neuznává, a proto před Bohem také nemá bázeň. To je smutné, ale to není největší problém. Mnohem větší problém je, pokud Boží bázeň není v životě křesťana, resp. se vytratí z nějakého sboru. Vidíme kolem sebe lidi, kteří od Boha odešli a o podobných případech čteme i v Bibli. Např. Démos patřil mezi Pavlovy nejbližší spolupracovníky, mezi kterými ho jmenuje v dopise Filemonovi i do Kolos. V dopise Timoteovi o něm ale píše jako o někom, kdo si zamiloval tento svět. Jak se to mohlo stát? A nemůže se to stát i nám? Myslím si, že může. Pokud ztratíme bázeň před Bohem, může se nám lehce stát, že začneme žít, jako by Boha nebylo.

Někdy používáme různé náboženské fráze, u kterých nerozumíme jejich obsahu. To samé by se nám mohlo stát u Boží bázně. V přísloví v úvodu článku je jasná biblická definice. Bát se Boha znamená něco nenávidět. To nám nezní příliš jako křesťanské slovo. Raději mluvíme o lásce apod. Jenže v Bibli čteme, že Bůh některé věci nenávidí a že je máme nenávidět i my. Moje zkušenost je, že nejsem ohrožen hříchy, které nenávidím. Jsou ale hříchy, které mi až tak nepřijemné nejsou. Abych jim odolal, potřebuji k tomu bázeň před Bohem.

**Jsou situace,
kdy si nevím rady
a potřebuji, aby mě Bůh
vyučil směru, kterým
se mám vydat.**

Co tedy máme nenávidět? Povýšenost je nebezpečná u nás, ale i u druhých. Pokud se přátelím s povýšenými lidmi, hrozí, že začnu povýšenost považovat za něco normálního a také tak jednat. Pýcha souvisí s povýšeností, ale nemusí být tolik vidět. Povýšeného člověka si všimneme, ale pyšný

člověk může dlouho svoji pýchu skrývat. Můžeme ji dokonce skrývat sami před sebou. Testem je, nakolik jsme korigovatelní. Nakolik jsme si vědomi omezenosti svého poznání a potřebě se nechat ovlivnit dalšími sourozenci. Neznám

mená to, že máme dát na kdekoho. Současně zbožní lidé by měli mít v našem životě prostor. Obojaká ústa často působí svár (Př. 6,14). Působíme pokoj nebo sváry? To hodně vypoví o našem srdci.

Boží bázeň je něco konkrétního a působí konkrétní věci. V žalmu 25,12-14 je napsáno, jak je na tom člověk, který se bojí Hospodina. Hospodin ho bude vyučovat cestě. To je moje akutní potřeba. Jsou situace, kdy si nevím rady a potřebuji, aby mě Bůh vyučil směru, kterým se mám vydat. Dále je zde zaslíbení dobra a speciální zaslíbení Boží přítomnosti. „S těmi, kdo se ho bojí, má Hospodin důvěrný vztah.“ Co více bychom si mohli přát, než aby s námi měl Bůh důvěrný vztah? Ten nevzniká nějak mechanicky a není na to nějaká technika. Určitě je důležité přicházet k Bohu skrze chválu, skrze studium Božího slova. Ale nic z toho není náhražkou za to, mít bázeň před Hospodinem. Ve Starém zákoně občas Bůh Izraelcům řekl, že jsou mu jejich oběti ohavností. Pokud před Bohem nemáme bázeň, mohou mu být ohavností i naše chvály a biblické znalosti.

Toužím se bát Boha a toužím po tom, aby Boží bázeň byla typická pro náš sbor. Kéž můžeme všichni vyznat i prakticky naplnit: Bojím se Hospodina, a proto nenávidím zlo, povýšenost, pýchu, zlou cestu a obojaká ústa.

Lubomír Ondráček

● SLOUPEK

Jedna moje milá kamarádka ráda sbírá lesní plody. Miluje snídaně s lahodnou borůvkovou či ostružinovou marmeládou na toustu s máslem. Na horách, kde jsme spolu byly, jsem každé ráno

chodila na procházku a po cestě zpátky ke srubu sbírala do hrnečku od kávy ostružiny. Marta chodila stejnou trasou, ale „úlovky“ v hrnku nenosila. Tvrdila, že na to nemá boty, aby se mohla drát trním a hložím do strmé stráně u cesty a divila se, jak to se sandály zvládnou. Poslední den si Marta vzala misku, pevné boty a vyrazila. Vrátila se za dlouho, sice s plnou, ale udýchanou, jak se namáhala do kopce. Hledala „poklad“ tam, kde byl nejtěžší terén, ale on byl blízko, nadosah. Já jsem sbírala ostružiny bez námahy. Ležely mi u nohou, na cestě pod listy. Lidé hledají štěstí, lopotí se, a nenacházejí, protože nevědí, že štěstí – spása je blízko.

Nanda

Záznamy na tvé sociální síti jsou hrozné... dvě zmeškané příležitosti „Líbí se mi Ježíš jako můj Pán a Spasitel“ a odmítnutí prokázat svou víru jednoduchým „Přeposlat deseti přátelům“.

Z angličtiny přeložil Tomáš Božovský Copyright Gospel Communications International, Inc - www.reverendfun.com

PŘEČTĚTE SI

Noví starší	4
Misie v Kambodži – rozhovor	5
Žena od Hospodina	7
Rájem i peklem	8

● AKTUÁLNĚ

Už popáté

Poslední setkání přípravného týmu Dnů dobrých zpráv zahájil Jarda Sloboda otázkou: „Tak pánové, co kromě Alfy v našem sboru funguje už pět let?“ Několik věcí jsme našli. Například bohoslužby trvají už mnohem déle. Je ovšem pravda, že mimořádných aktivit, které se opakují pět let, až tolik nemáme.

Když byl první ročník DDZ, nevěděli jsme, zda není poslední. V podstatě jsme ani příliš o prvním ročníku nemluvili. DDZ se ale opakují, mírně vzrůstá návštěvnost a k pořádání se připojily další dva sbory (1. AC Praha a CBH Praha). K akci také vzrůstá důvěra mezi členy sboru a ochota někoho pozvat a minulý rok také poprvé této akci věnovaly větší pozornost sdělovací prostředky.

Letošní ročník začíná za necelý měsíc. Předcházet mu budou tři modlitební setkání,

kteřá střídavě povedou pořádající sbory. Modlitby jsou důležitou přípravou a bez nich nemůžeme očekávat velký úspěch akce. Stejně tak nemůžeme očekávat velkou účast hostů, pokud je nepozveme.

Když je něco popáté, tak už to buď lidé berou jako samozřejmost a začínají ztrácet zájem, protože tam už přece někdy byli nebo naopak vyhlíží další ročník s novým a větším očekáváním. Já patřím k té druhé skupině. Povzbuzují vás k modlitbám, zvaní i účasti. Akce jako DDZ patří mezi akce, kdy se začíná evangelium zasévat. Neočekáváme obrácení přímo během nich, ale očekáváme, že lidem předáme něco z radosti a životního stylu, ke kterému nás Bůh povolal. Doufám, že při tom nebudete chybět.

Lubomír Ondráček

Shromáždění s Ivanem Komarovem

Pastor Komarov je regionálním koordinátorem **Míst uzdravení** a navštíví Českou republiku na pozvání několika sborů a bude sloužit v různých měsících během října. Na shromážděních bude kázat a modlit se za nemocné. Jedno ze shromáždění bude probíhat i v našem sboru. Budeme ho pořádat společně se sborem KCV.

16. října – 18:00,
KS Praha,
Na Žertvách 23,
Praha 8

alfapromládež

Zeptala jsem se Martina Šindeláře, který vede Alfou pro mládež

Mohl bys prozradit, kolik lidí je zapojeno do týmu Alf pro mladé?

Do Alf je zapojeno 17 služebníků.

Jak bude vypadat program večera?

Program bude jiný, než na Alfě pro dospělé. Také začneme společnou večeří, poté bude krátká hra na uvolnění atmosféry, následovat budou dvě „moderní“ písně, na které bude navazovat krátká promluva, ve které se budou používat kreativní prvky, např. promítání úryvků z filmů. Po promluvě bude klasická diskuse u stolů, kde se bude moct každý bavit o tom, co ho v promluvě zaujalo.

Co se bude vařit?

Jídla budeme mít, jak klasická, podobná těm, která se vaří na Alfě pro dospělé, ale převážně budeme mít spíše večere, kde budou obložené mísy, chlebičky atd.

Na co se těšíš, čeho se obáváš?

Těším se, že to bude dílo k Boží slávě, na kterém se Bůh oslaví a kde lidé budou moci poznat Ježíše a také se těším, že i pro nás mládežníky to bude povzbuzením a užijeme si to. Obavy samozřejmě mám, zdali přijdou hosté, i když už teď to vypadá, že nějaké máme ☺ a bojím se toho, jestli zvládneme veškerou přípravu, ale věřím, že když to odevzdáváme Bohu, že to dobře dopadne!

Za co se máme modlit?

Vidím, že již to, co se pro tuto akci udělalo, je Boží milost, a proto bych rád, abychom Bohu děkovali za pozhnutí pro tuto akci. Dále určitě za to, abychom věděli koho pozvat a mohli jsme to uskutečnit, aby mohl přijít každý, pro koho je to připraveno. Za moudrost a vedení pro služebníky. A určitě za to, aby na této akci byla Boží přítomnost.

Možnost osobních pastoračních rozhovorů

Peter a Solvei Stohlovi pocházejí z USA, ale již 17 let slouží v Evropě. Od roku 2005 žijí v Kaunasu v Litvě, kde pracují v rodinném centru jako křesťanští rodinní poradci. Pomáhají lidem vyřešit různé životní problémy a nedorozumění ve vztazích. Také dokáží pomoci lidem zvládnout charakterové problémy a modlit se s nimi za to, aby se v nich obnovila důvěra, sebeovládání a empatie. Zabývají se pocity viny, depresí, samospravedlností, zármutkem, dále manželskými problémy a problémy s výchovou dětí. Jejich služba je cílená a účinná. V minulosti sloužili také v Rusku, Kazachstánu a Lotyšsku. V ČR byli poprvé v roce 1993. V posledních dvou letech slouží v našem sboru opakovaně.

Peter a Solvei budou v Praze opět v říjnu. Kromě vyučování budou k dispozici pro osobní pastorační rozhovory ve dnech **22. – 24. 10. 2012** Jsem rád, že jsou ochotni takto posloužit a doporučuji vám této možnosti využít. Jestliže o rozhovor máte zájem, je potřeba se předem objednat. Pokud budete potřebovat překlad (neumíte anglicky a nemůžete si ho zajistit sami), dejte nám prosím vědět a my vám překlad zajistíme. Prosím ty z vás, kdo máte o osobní setkání se Stohlovými zájem, abyste se do **18. října** obrátili na Magdu Louthanovou (tel.: 284 822 294, email: paha@kaes.cz) a domluvili se na termínu.

Lubomír Ondráček

**Začínají 18:30 večerí
4. října 2012,**

v prostorách sboru KS Praha,
ul. Na Žertvách 23, Praha 8
e-mail: milos.poborsky@quick.cz,
tel.: 724 435 303

TÉMATY JEDNOTLIVÝCH VEČERÍ

čt. 4. října	Jde v životě ještě o víc?
čt. 11. října	Kdo je to Ježíš?
čt. 18. října	Proč Ježíš zemřel?
čt. 25. října	Jak získat víru?
čt. 1. listopadu	Proč a jak se modlit?
čt. 8. listopadu	Proč a jak číst Bibli?
čt. 15. listopadu	Jak nás Bůh vede?
Víkend 18 – 19. 11.	Téma: Duch Svatý
čt. 22. listopadu	Jak odolat zlému?
čt. 29. listopadu	Proč a jak mluvit o víře?
čt. 6. prosince	Uzdravuje Bůh i dnes?
čt. 13. prosince	A co církev?

Festival Dny Dobrých Zpráv

Vlád'o, festival zahajuje premiéra divadelní hry **Dopis od táty**, kterou jsi sám napsal podle románu **Chatrč** od **Williamy P. Younga**, režiruješ ji a hraješ v ní.

Jako herec jsi připraven?

Tak nejprve bych chtěl uvést na pravou míru informaci o premiéře. Ta totiž bude o týden dříve, 25. října v KD Mlejn. Chtěli jsme, aby bylo představení na DDZ již alespoň trochu zažité. Z pohledu herce je tohle asi zatím nejtěžší role, kterou jsem měl. Je nabitá emocemi, které se střídají a naladit se na tu správnou vlnu není pro mě tak snadné. Ale mám dobrý pocit z průběhu zkoušek, myslím, že se nám podaří dostat ze sebe maximum. Jak se to povede musí posoudit diváci.

A jako režisér spokojen s přípravami?

Hru jsme začali zkoušet již před více než rokem, ale kvůli personálním změnám jsme museli práci na ní téměř na půl roku přerušit. Na jaře se nám podařilo doplnit kádry a pustili jsme se do práce. Jde to pomalu. Někteří herci mají hodně textu a zvláště ti starší zjišťují, že jim učení nejde tak dobře, jako dříve. Ale mám dobrý pocit z toho, jak hra dostává postupně ten správný tvar a do premiéry dílo dokončíme, věřím k takové podobě, jaké jsme jako amatéři schopni. Výraznou pomocí pro mě jsou připomínky Zuzky Hunalové, která divadlo studuje a pomáhá mi s divadelním řemeslem. Také oceňuji, že se na režii podílí Jirka Bešta, který vlastně stojí i za nápadem zpracovat předlohu do divadelní podoby. Ono je to, ostatně jako vždy, spíše

kolektivní dílo, nejsme souborem se silnou režisérskou osobností.

Chci pozvat přátele a znám knihu, ale mám obavu, jestli to nebude moc smutné. Jak hodně se „hraje na city“ diváků?

Téma je to hodně těžké. Ztráta dítěte, navíc násilným způsobem, je tím nejtěžším, co může rodinu potkat. Těch emotivních témat je v knize i v naší hře více. A přiznám se, že jsou místa, kde pokaždé, ať už při četbě scénáře, učení se role nebo na zkouškách brečím. Na druhou stranu myslím, že celkové vyznění hry není smutné a má pozitivní sdě-

lení. Bylo těžké z knihy nabitě v podstatě teologickými myšlenkami vybrat to podstatné a navíc to zasadit do dynamického děje. V knize se můžete k myšlenkám, které jsou složité, ale zaujmou vás, nějak vrátit. To na divadle nejde. Ale věřím, že se může každého diváka dotknout něco jiného, něco, co on sám zrovna řeší, čím prošel. Knihu jsem adaptoval na naše prostředí, aby pro českého diváka byly reálie poněkud domáctější.

Prozrad' nám „Osoby a obsazení“.

Hrají většinou známí herci našeho souboru, posilou je Zuzka Hunalová, která s námi zatím spolupracovala jen jednou ve vedlejší roli. A pak další děti, které jsme zapojili. Konkrétní obsazení a hlavně role bych ale rád nechal až jako překvapení.

Jardo, jaká je hlavní myšlenka festivalu?

Pozvat naše přátele do necírkvního prostředí, umožnit jim zažít křesťanské umělec v akci a odnést si myšlenky o Bohu.

Co je nového oproti minulým ročníkům?

Letáky mají novou grafickou podobu a z vystupujících jsou nově Oboroh, Citová záležitost a Geshem. Bude nové divadelní představení od skupiny Kairos II s názvem **Dopis od táty** a nové od Teátru Vítí Marčika **Labyrint světa**.

Na co se ve Dnech dobrých zpráv těšíš tentokrát nejvíce?

Na obě již zmíněná nová divadelní představení.

Mě těší všechno a s Vit'ou Marčíkem je opravdu legrace.

*(odpovídali Vlád'a Vácha
a Jarda Sloboda)*

Krásní lidé

Region Jih byl letos v létě na dovolené hostem Církve bratrské ve Velké Lhotě. Je to vesnice na rozhraní Beskyd a Vsetínských vrchů, poblíž přehrady Bystřička. Mají tam velký sborový dům, který je rekreačním

střediskem. Pobyt tam nám zařídili manželé Zoubkovi. Skvěle. Nejen dojednali, ale zorganizovali celý průběh tak, že šlo všechno hladce. Matouš dokonce ty z nás, kteří nemáme auto, přivezl od vlaku a zpět a i na nákup.

Díky jim! Kuchyň byla velká, dobře zařízená. Každý den vařila jedna skupina z nás (rodina a někdo další k ní). Šlo to hladce a v klidu. Ráno modlitební půl hodinky, s modlitbami rozdělené tak, aby se na všechny dostalo.

Večer různé společenské programy. Třeba „Křeslo pro hosta“, kdy jsme se „vylosovaného“ člověka ptali, co nás o něm zajímá. Nebo povídání misionářky o životě ve vzdálené zemi.

Přes den jsme byli porůznu v přírodě či navštívit skanzen v Rožnově.

Mně osobně kromě nádherné přírody zaujali nejvíce místní lidé. Sborový dům, kde jsme byli ubytovaní, má velkou bohoslužebnou místnost, která se v neděli úplně zaplní místními lidmi! Také přes týden se tam konají dost navštěvované biblické hodiny a dívky přišly cvičit na klávesy. A to byl pastor nepřítomen! Odjel s dětmi na tábor, viděli jsme ho jen na začátku, jak balí hry a další tábornické věci. Líbili se mi nejen lidé z CB, ale vůbec vesničané. Bylo snadné se dát s někým do hovoru, byli vstřícní a venku. Svěho kraje si váží a pečují o něj, potkali jsme různá, lidmi zvelebená místa v lese, u cesty, v poli. Když jsme se ptali na cestu, znali i ty pěší, vzdálené na vrcholcích a mluvili o tom, že si v neděli vyjdou na kopce – to jsem nikdy nikde jinde nezažil, aby místní vesničané chodili na výlety. Nám se výlety také podařily a celý pobyt byl, myslím, pozhnaný.

Jirka Zlonický, region Jih

● NAŠI NOVÍ STARŠÍ

„Jak se, prosím tě, pozná znovuzrozený člověk?“

Od mala jsem věřil v Boha, chodil jsem na náboženství snad do 12 let. Doma jsme ale o Bohu moc nemluvili. Ale Bůh se mi připomněl při mém ročním pobytu v Římě v roce 1980. Nevynechal jsem snad jediné místo spojené s křesťanstvím. Ale život šel dál. V roce 1990, kdy začaly evangelizace, jsem ze zvědavosti šel na takovou evangelizaci v hale na Slavii. Tam jsem se poprvé setkal s křesťany. Jeden bratr se mně snažil nakontaktovat, což jsem odmítl, (cítil jsem tak trochu nátlak), s tím, že se ozvu já, až bude potřeba. Trvalo půl roku, než jsem se ozval a začal navštěvovat skupinku z Modřan až na Prosek. Tady jsem se dozvěděl, v čem spočívá křesťanství – Ježíš zemřel

za mě a skrze něj mám nový život. Jsem technický typ a tak jsem si to snažil nějak „odvodit“, ale čím více jsem se snažil, tím

*Vrcholem bylo, když pastor
Chavda pověřil služebníky,
aby sami se modlili
za nemocné.
To byly moje první modlitby.*

více jsem se zamotával. V roce 1991 byla evangelizace s pastorem Chavdou. Skupinka měla mít službu. Ano, budu sloužit, ale nejsem jako vy, tak pouze pořadatelsky. První shromáždění bylo pro věřící, několika

jsem položil otázku „jak se prosím Tě pozná znovuzrozený člověk?“. Následující shromáždění, 22. května, bylo všechno jinak. Už jsem nepotřeboval odpověď, už jsem to sám věděl a poznal – vstal jsem totiž na výzvu a vydal Ježíši svůj život. Boží režie je dokonalá. Další den přišla ona služba skupinky na ploše. Moje radost nebrala konce, dokonce jsem šel sloužit i mimo tuto službu. Vrcholem bylo, když pastor Chavda pověřil služebníky na ploše, aby sami se modlili za nemocné, kteří na plochu přišli. To byly moje první modlitby. A dnes, jsem v týmu Místa uzdravení. Další zádrhel přišel se křtem. Proč křest, když už jsem byl pokřtěn coby by mimino? Ale to vyřešily Základy, kde jsem byl pokřtěn vodou i v Duchu Svatém. Pak vstup na region Jih a Boží věci se daly do pohybu. Služba v distribuci Sborového dopisu, Ester, ICEJ, mzdová komise KS. Mám nádhernou skupinku, kázání na regionu, radostí jsou mi modlitby a vyhlížím, co má Bůh pro mne ještě připraveno. Za vše jsem vděčen Bohu, ale nejvíc, že mi ukázal skrze Ježíše tu jedinou a správnou cestu pro můj život.

Standa Roubal, region jih

Když jsem volal, uslyšel mě

Psal se rok 1966, když se v rodině spořitelni úřednice a topiče narodilo v porodnici v Novém Městě na Moravě třetí dítě. Dali mu jméno Pavel. Postupně přibýlo dalších sourozenců, až do konečného čísla 8. Vyrůstal jsem jako pohan, bez Boha i bez lásky. A o to více i zásluhou rozhodnutí, že budu vojákem z povolání. Osm let jsem umění války studoval, získal zajímavě znějící titul inženýra provozu kolové a pásové techniky a nastoupil na první místo. Slavné město Tábor vívalo novopečeného poručíka plného ideálů. Vojna se mi líbila, doslova jsem to hltal a nic jiného si nedovedl představit. Po třech letech plných cvičení, střelby, křiků a všech těch zelených vojenských zvyklostí, se dostavila totální ztráta smyslu života. Nebyl žádný cíl. Neměl jsem nic, ani ty iluze. Jen alkohol a práce. Totálně demotivován jsem z vojny odešel a snažil se zapojit do civilního života. Abych zúročil své organizační schopnosti a znalosti, a pustil uzdu své dobrodružné povaze, vstoupil jsem mezi skauty a vedl úžasný oddíl Naděje. Zažil jsem jako vůdce oddílu nádherných 8 let. Zato s prací to nevypadalo moc dobře. Plácal jsem se jako číšník, i jako prodáváč. Nakonec, zahnán do kouta, kdy mé intelektuální rozumování nestačilo na to, abych pochopil, proč tu práci nemám, zavola jsem v zoufalství tam, kde jsem nevěřil, že někdo je. Slíbil jsem tehdy mě neznámému Bohu, že když mi dá práci, uvěřím v něj. Zanedlouho poté mi bylo nabídnuto místo vedoucího ubytovny pro bez-

*Ježíš toho měl hodně na práci
v mém nitru. Porazit pýchu
a egoismus nasetý tam vojsko
– socialistickou ideologii*

domovce ve Žďáru nad Sázavou. Stále ještě bez Boha, započal jsem éru práce s lidmi bez přístřeší. A protože Bůh vzal vážně můj výkřik, poslal mi do cesty Davida Loulu. Ten nastoupil na ubytovnu místo povinné vojny jako „civilkář“ a hned, aby řeč nestála, mi

ukázal na Ježíše. Byl jsem Bohem obklopen a z Jeho milosti a lásky uvěřil. Od té doby začala moje proměna a vyučování samotným Ježíšem Kristem. Měl toho hodně na práci v mém nitru. Porazit pýchu a egoismus nasetý tam vojsko – socialistickou ideologii. Porazit neustálou přetvářku a hlavně porazit pocit, že musím neustále někoho psychologicky zpracovávat. Byl to proces, mnohdy i bolestný, ale protože jsem neustále věděl o Jeho lásce a moje srdce hořelo touhou milovat ještě více, bylo to úžasné. Pán měl připraveno ještě více. Jako zapřisáhlému odpůrci manželství mi poslal do cesty ženu, kterou měl pro mě připravenou. Úžasnou Marcelu, rozenou Loulovou. Ano, sestru zmiňovaného Davida. Zahořel jsem k ní velikou láskou, která byla zpečetěna manželstvím. Psal se rok 1998. Pak přišlo první dítě, Tereška, po dvou letech Eliška a po dalších dvou Filip. I nadále jsem pracoval s bezdomovci, neboť tam bylo Bohem mě určené místo, ale od roku 2001 již v Armádě spásy. Nejdříve v Šumperku, krátce v Ostravě a nakonec v Praze. Praha je naším domovem i nyní. V Armádě spásy jsem skončil a od roku 2009 pracuji jako mzdový účetní u společnosti Lidl. Pán pro mě měl připraveno nové zadání. Povolal mě do práce na svém díle v regionu Černý most a v domě modliteb Praha (IHOPP). Bez Boha, bez Pána Ježíše si už nedokážu představit ani jediný kousek svého života. Chvála Mu.

Pavel Ondrák, region Černý Most

Lidé v Kambodži slyší

S Lubošem Patočkou a jeho rodinou se můžete potkat v Praze ve sboru pouze v některých měsících. Zbytek roku káže evangelium v Kambodži.

Kolikrát jsi byl v Kambodži na misi?

Už pětkrát. Jezdíme tam tak na tři a půl až čtyři měsíce. Od půlky listopadu do poloviny března.

Jak ses vlastně dostal do Kambodže?

Když jsem byl na Vyšší odborné misijní škole v prváku, tak nás pastor v Jihlavě jednou pozval na konferenci do Německa. Jmenovala se „Konference zázraků“. To mě zaujalo, protože jsem pořád Bohu říkal, že chci vidět nějaké zázraky. Hlavním řečníkem byl Barnabas Mam, což je teďka můj dědeček. Hrozně hezky vyučoval a tak jsem šel potom ještě na jeho seminář o Kambodži, kde vyprávěl, jak tam byla během let 1975–1979 vyvražděna asi polovina obyvatel. Na konci té konference říkal, že kdo chce, může k nim přijet jako misionář, nebo přispět finančním darem, nebo se modlit. Já jsem neměl ani peníze, ani jsem nechtěl slíbit, že se budu modlit. Tak jsem řekl, že bych tam přijel po misijní škole, když už ji studuji a když to zatím vypadá, že mě jinde stejně nechtějí. Domluvili jsme se, on si mě zapsal do Bible a já jsem mu pak po škole napsal mail. On psal, že se za mě pořád modlí. Tak jsem tam vyrazil.

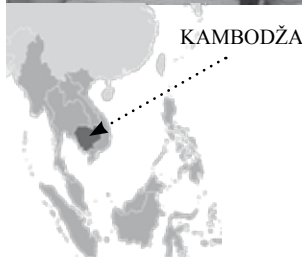
A jaká byla první cesta?

Jel jsem na tři měsíce. Oni nejdřív moc nevěděli, co by mi mohli dát za práci, protože k nim takhle předtím nikdo nepřišel. Barnabas jezdí mnoho let po různých zemích a všude to pozvání říká, ale já jsem byl první. Asi měsíc a půl jsem se tam modlil a říkal si, že kdybych se jen za Kambodžu modlil, tak taky dobrý.

Co jsi na začátku na misi dělal?

Modlil jsem se za to, co tam můžu dělat. Jednou jsem někde ve sboru kázal, pak mluvil na mládeži. Ale řekl jsem si, že jsem přece přijel proto, abych získal lidi pro Pána Ježíše. Tak když Barnabas přijel (on tam totiž asi měsíc nebyl), řekl jsem mu, že jsem přijel obracet lidi na víru a nevím, jak to udělat. On řekl: „To je jednoduché, to jsi měl říct hned, můžeme udělat evangelizace.“ Já jsem se zeptal, jak se dělají. „To se uvaří jídlo, lidi se pozvou z vesnic, káže se jim a oni se obrátí, všichni.“ Nakonec řekl, že to bude

stát pro 200 lidí tak 400 dolarů. Z toho byl dost zoufalý, protože já jsem tam za poslední peníze přijel a potom, když jsem viděl, jak jsou někteří pastoři chudí, tak jsem poprosil, aby se na ně udělala v Čechách sbírka. No a tu jsem už teda rozdál a teď jsem potřeboval zase peníze. Barnabas říkal, že to je v Božích rukou. Když seženu peníze a lidé se obrátí, tak to je potvrzení, že to mám dělat, když nebude dost peněz, nebo když se nikdo

**ŘEKL JSEM, ŽE BYCH TAM
PŘIJEL PO MISIJNÍ ŠKOLE,
KDYŽ UŽ JI STUDUJI.**

neobrátl, tak to není Boží vůle. Napsal jsem domů a naplánoval evangelizace a věřil, že se nějaké penízky seženou. Na tu první evangelizaci přišlo asi 80 lidí, ale z toho jen 16 nevěřících. Na výzvu nešel dopředu nikdo. Byl jsem z toho úplně zničen! Barnabas totiž říkal, že se lidé vždycky obrací, že je to skoro automatické. Pastoři ještě jednou lidi přesvědčovali „Pojďte dopředu!“ Tak potom tři lidi přišli. Skoro jsem nevěřil, že to ti tři myslí vážně, ale když jsme se spolu modlili bylo vidět, že jsou dotčeni Bohem. Barnabas řekl: „To je dobré, to když já jsem kázal poprvé, uvěřil jen jeden.“ Tak jsme dělali další evangelizace a to uvěřilo asi 20 lidí. A tak pořád víc.

Připravuješ si slovo, nebo mluvíš rovnou „z hlavy“? A jakou řečí?

Mluví anglicky, khmerština je pro mě těžká. Mám tlumočnicka. Nejprve jsem si kázání napsal do počítače a lidem pak přečetl, ale na potřeby jsem se rozhodl nepřipravovat

kázání předem, ale nechat se na místě vést Duchem. Protože když si to doma připravím, tak nevím, co přesně potřebuji slyšet. Modlil jsem se. Aby mě Bůh vedl v tom, co mám říkat. Většinou dostanu několik myšlenek na začátek a pak už to navazuje. Také říkám vždycky svoje svědectví a další lidé, když řeknou silné svědectví, co Bůh udělal v jejich životech, tak je v tom velká Boží moc. Takhle to teď děláme, a když se potom jednou obrátilo 50 lidí, tak to jsem byl docela spokojený.

Ti, co uvěří, potom jdou do sboru k Barnabasovi?

Barnabas nemá sbor, ale misijní organizaci, která spolupracuje s místními sbory bez rozdílu denominace. Před vražděním bylo v Kambodži asi 10 000 a po vraždění zbylo asi jenom 200 křesťanů, a z toho jenom pár mužů – on a ještě několik, takže to byly samé ženy a děti. Pastor z jeho sboru zemřel, všichni starší ze sboru, úplně všichni zemřeli. On zbyl jako jeden z mála, protože se mu ve vězení zjevil anděl a řekl mu, ať se nebojí, že nezemře, že bude žít, aby sloužil Bohu. Tak ho nakonec pustili. Pak začal sloužit jako kazatel v utečeneckých táborech a tam založil asi 15 sborů. Pak založil asi dalších 10 v Kaim Pengu a potom sbor zakládání sborů. Tam má teď asi 300 studentů a každý z nich má jeden až padesát sborů. Když jsem ho potkal, tak říkal, že má asi už 200 000 a teď má asi už 300 000 věřících z těch původních dvou set. Pořádá evangelizace a „vyrábí“ pastory. Budoucí pastoři, vyslaní místními sbory, absolvují 3měsíční kurz základů a Barnabas jim také sežene finanční podporu aspoň na jeden rok, aby mohli založit sbor. Vybere se nejvhodnější místo a tam se založí nový sbor, nebo rozšíří stávající. Záleží to na pastorech, jestli se pak chtějí o lidi starat. Někteří jsou horlivější než bychom čekali a jiní jsou laxní a moc se nestarají. Lidé se dělí na ty, kteří na evangelizaci uvěřili a začali chodit do sboru, na ty kdo uvěřili, ale zatím nezačali chodit – ty je potřeba navštěvovat a pak do sboru začínají chodit lidé, kteří slyšeli o uzdraveních.

Jak se zvou lidé na evangelizaci?

Ve vesnicích se udělá slavnost. Pozveme lidi na ni a na jídlo a tam slyší evangelium. Lidé rádi přijdou. Je to pro ně svátek a těší se. Nikdy evangelium neslyšeli, neznají jméno Ježíš, neví, co jsou Velikonoce, Vánoce, nevidí na nikom, že by měl na krku křížek. Ježíše přijímají jako odpověď na svůj současný život. Všichni většinou chtějí ty dobré věci, které nabízí Ježíš.

Kambodža je asi dost chudá země?

Je tam velká chudoba, hlavně na venkově. Bydlí se v chýších, mají jen rýži. Třeba tři pytle na celý rok a jinak nic. Tam vůbec nic není, nic. Vše se dělá rukama, bez strojů. Chudoba je i kvůli obrovské korupci. Jsou tam velké rozdíly mezi lidmi. V hlavním městě jezdí ta nejluxusnější auta, jaká se dají koupit. Evangelium přijímají hlavně chudí na vesnicích. Tam když vysvětlíš evangelium během hodiny, lidé uvěří, když na to máš půl hodiny, uvěří také. Dokonce ve vězení jsem na evangelium měl jen tři minuty. Nevěděl jsem, že to dokážu říct tak krátce, ale cítil jsem velkou stupňující se Boží přítomnost. A lidé se obrátili.

Při evangelizacích Bůh uzdravuje?

Je toho pořád víc a víc! Každý rok je to lepší. Třeba paní po kázání přijde říct, že už může hýbat s rukou, nebo jsme se modlili za pastora, který měl velké bolesti zad. Ráno volal, že to v noci přestalo a je zdravý. Někdy jsou lidé uzdravení postupně až po několika dnech, jindy hned. Největší zázraky jsou ty na strašně těžce nemocných, které my ani neočekáváme. Třeba muž s AIDS, který měl otevřené vředy, byl celý zamazaný od krve, která mu z nich tekla. Už ani nechodil, nehýbal se, nemluvil. Při modlitbách jsme na něj raději moc nesahali. A po čtrnácti dnech vzkázal, že už chodí. Když jsme se na něj šli podívat, byl úplně zdravý, pracoval na poli každý den. Měl hladkou kůži, šahal jsem si na něj a jásalí jsme spolu. Jeho žena měla také vředy na hlavě a po týdnu byla zdravá i ona. Slepá dívka od narození po modlitbách začala vidět lidi jako stíny a zlepšovalo se to, ale zatím to nepokračuje. Vyrobil jsem materiály na týdenní kurz o uzdravování, podle kterých se lidé učí, proč a jak se modlit za uzdravení. Pastorka, která je vyučuje, po roce vyprávěla, jak Bůh jedná. Chromí chodí, dokonce slepým dorůstají oční bulvy a navrací se zrak.

Ty ses hned během prvního pobytu zasnoubil, to sis plánoval: nejdřív žena, pak služba?

Ne, jel jsem tam na misií sloužit Bohu, nepřemýšlel jsem o tom, ani přemýšlet nechtěl, chtěl jsem sloužit Bohu. Ještě než jsem tam jel, mě napadlo, aby mi Bůh náhodou nechtěl dát Asiatku. Tak jsem říkal: „Pane Ježíši, žádnou manželku se šikmýma očima, Číňanku, nechci, rozhodně nechci!“

No a jak se přihodilo, že jsi přesně s takovou ženatý?

To bylo fakt nadpřirozené Boží jednání. Když jsem se s Ankirou poprvé setkal, byla hrozně protivná a já doufal, že ji už ani neu-

vidím. Mělo to být ale jinak a po počátečních nedorozuměních jsme poznali, že je to Boží plán pro nás a zamilovali se do sebe.

Co na to říkali rodiče, že jsi odjel na misií a potom, že první zázrak je manželka?

To, že jsem jel na misií, s tím se smířili, už když jsem jsem dokončil práva na UK a začal studovat vyšší odbornou misijní a teologickou školu v Kolíně. Bylo jasné, že půjdu někam na misií a nebudu dělat právo. Když jsme se chtěli zasnoubit, zjistil jsem, že potřebuji z Čech notářsky ověřený souhlas rodičů a pastora, že se sňatkem souhlasí. Rodiče si mysleli, že jsem se zbláznil. Táta mi říkal: „Já myslel, že jsi odjel na misií a ne nahánět holky, to sis nějak splet“. Tak jsem se za to modlil a oni nakonec řekli, že nejsou proti, ale když ji neviděli a neznají, nemohou souhlasit. V Kambodži jim nakonec stačilo to, že nejsou proti. Takže to do-

sopisů. Takže plně doplnila to, co nám tady ve firmě chybí. Bez ní bychom vůbec nemohli takhle růst. Jo, a když jsem si ji bral, tak všichni říkali, že vůbec neumí vařit. Tak to jsem říkal, že mi nevadí, budeme chodit do restaurace. Pak se ale stalo, že když Ankira přijela, začala se učit vařit česká jídla, když kambodžská neuměla. Dívala se mojí mamce pod ruce, jak vařila, nijak se to neučila, ale potom doma udělala úplně to samé jídlo, které chutnalo úplně stejně, a nebo ještě lépe, než vaří moje mamka, ještě česťěji, než to vůbec je možné. Taky svíčkovou vaří výborně a my tady vždycky s Theodorem (spolupracovník) padáme z toho, že nám vaří nejvíce pravá česká jídla, co se dají uvařit. Umí i polévku po babičce, tak, jak ji dělala babička. A to se nikdy mojí mamce, když babička uměla, nepodařilo uvařit. A Ankira tu originální polívku nikdy nejedla, ale vaří ji jako babička, vždycky.

**KAŽDÝ ROK STOJÍ MISIE PŘES 500 TISÍC KORUN, MY DÁVÁME POLOVINU
A ZBYTEK JE OD DÁRCŮ. SICE JEŠTĚ NEMÁME SVOJE BYDLENÍ, ALE RADĚJI JSEM,
KDYŽ JSOU LIDÉ SPASENI, NEŽ MÍT DŮM.**

Mareček a Jonathan Patočkovi

Čím se živíš?

Založili jsme s kamarádem Theodorem obchod se surfy. Na začátku to byl jen malý byznys za pár tisíc, kvůli tomu, abych měl na studium misijní školy, potom už bylo na letenky a postupně nám Bůh tak žehná, že jsme jedním z největších takových obchodů v zemi. Vyděláváme na sebe a ještě platíme čtyři pastory v Kambodži na plný úvazek a z poloviny misií. Každý rok stojí misie přes 500 tisíc korun, my dáváme polovinu a zbytek je od dárců. Sice ještě nemáme svoje bydlení, ale raději jsem, když jsou lidé spaseni, než mít dům.

Jakou máš podporu z Čech?

Jsem členem Metodistické církve v Jihlavě. Můj pastor se po přečtení knihy „Když přišel příval“ mnoho let modlil za Kambodžu. Teď tam už byl se mnou a taky Barnabas byl třikrát v Čechách. Mám tam jednoho bráchu, který jezdí po sborech a seznamuje lidi s naší misií v Kambodži. To je skvělé, protože já když jsem v Čechách, tak pracuju. A druhým sborem, kam patřím, je KS v Praze. Už jako kluk jsem chtěl bydlet v Praze a chodit do KS Praha, ale když jsem se rozhodl Bohu sloužit, chtěl jsem být věrný a sloužit tam, kde jsem se narodil. Teď ale kvůli firmě bydlím v Praze a přes Theodora jsem se dostal i do KS Sever. Vždycky jsem hledal ideální sbor a nenašel, samozřejmě. Stěžoval jsem si, jak to pastoři dělají a tak. Teď, když něco vedu sám, vidím, že to, co se daří, je Boží zázrak, a pastorů si vážím. Jsem moc rád, že jsem si našel „nejlepší sbor“! V KS je mi moc dobře, je tam pokoj a odpočinu si tam.

padlo dobře. Mamka říkala, že jí to přišlo bláznivé a z lidského hlediska úplně šílené, ale když se s tetou za nás modlily, tak přijaly, že nemají proti tomu nic podnikat. Teta ji povzbuzovala, aby z toho nebyla úplně zničená. Taky je teta od začátku s mojí ženou kamarádka a povzbuzuje ji a pomáhá jí. I mamka, jenom je jí trochu líto, že když jsme v Kambodži, dlouho nevidí Marečka. Ale skypeje si s ním.

Jak se s Ankirou doplňujete?

Doplňujeme se velice dobře. Já hrozně moc mluvím, ona moc nemluví. Také jsme moc nevěděli, jak by mohla pracovat třeba tady v Čechách. Jak jsme se moc neznali, tak jsme toho o sobě moc nevěděli. Když přijela sem, zjistil jsem, že Ankira umí výborně pracovat na počítači, že je amatérská designérka a že umí dělat webové stránky, designy, do ča-

Žena od Hospodina

Než jsem jel poprvé do Kambodže, ujasnil jsem Bohu, že manželku odtamtud rozhodně nechci. Pak, když jsem byl na cestě, v noci, když jsem tam letěl, dědeček Barnabas, který mě do Kambodže pozval, se modlil a přijal od Boha takové zjevení, že ten misionář, který tam letí, zaplní prázdné místo v srdci jeho vnučky Ankiry. Ráno to řekl manželce, spolu se ještě modlili a pak pro mě poslali na letiště vnučku Ankiru, aby mě vyzvedla, i když mě měl vyzvednout někdo jiný. To bylo 1. 1. 2008. Ankira byla znavená z toho, jak slavili Silvestra, byla hrozně otrávená, že mě muse-la vyzvedávat. Takže na letišti mě vyzvedla nejotrávenější holka, co jsem kdy v životě viděl. V autě jsem si říkal: „Co to s ní je?“ Doufal jsem, že ji vidím naposled a nebudu s ní mít nic společného. Pracovala ale v dě-dečkově organizaci, byla se mnou v kance-láři a byla pořád strašně otrávená. Přemýšlel jsem o tom, co s ní je a začal jsem se za ni modlit a hledal jsem, jestli ji jako misionář nemůžu nějak povzbudit. Když jsem pak při-šel do kanceláře, dal jsem jí třeba čokoládu, abych jí potěšil a říkal jsem si, že ji nějak můžu vyvýšit nad druhé, aby nebyla tak smutná a byla veselejší. No a dopadlo to tak, že si všichni mysleli, že jsem se do ní zamilo-val a ona si to taky myslela a tak mi napsala, jestli bych s ní nechtěl chodit. Požádala mě, abych se za to, jestli nás Bůh nedal dohroma-

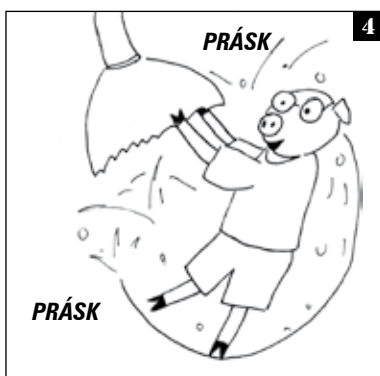
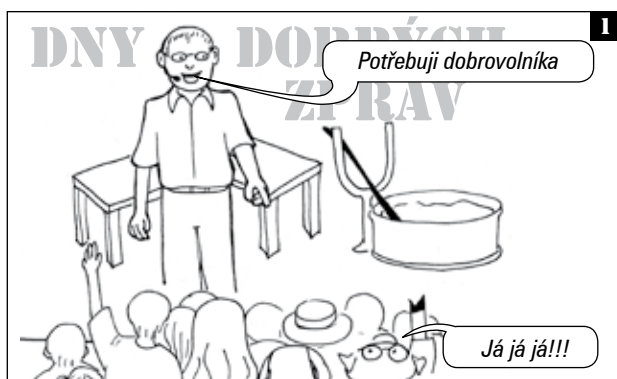
dy, pomodlil. Já jí odpověděl, že v žádném případě s ní chodit nebudu a modlit se za to taky nebudu, protože jestli to Bůh chce, do-káže si to zařídít i bez mých modliteb. Také jsem byl přesvědčený, že to Boží plán není. Zvláště když jsem nechtěl žádnou šikmookou dívku. Ona se strašně urazila a nemluvila se mnou. Už jsem si myslel, že moje misie asi bude zmařena, že budu muset odletět, proto-že se na mě ani nepodívala. Pak se obměkčila a řekla, že tedy přesto můžeme být přátelé. Nakonec jsem měl večer takový rozhovor s Bohem, proč jsem o tom s Ním nechtěl mluvit. Co kdyby to fakt byla manželka od Boha a já ji odmítl. Pak bych se mohl třeba po deseti letech ptát: „Proč jsi mi nedal manželku?“ A On by řekl, že mi ji dal, ale já ji nechtěl. Tak jsem se rozhodl, že lepší bude nemít svůj názor, pokorit se. V hlavě jsem překousal, jak vypadá vnějšně, že má ty šik-mé oči, to je přece jen vnější, pro Pána je dů-ležitý vnitřek. Pak další věc, že má brýle a já jsem nechtěl, aby moje děti měly brýle. Ale řekl jsem si, že přece chci jako misionář dě-lat službu uzdravování, tak proč by mi mělo vadit, že má brýle, když se přece můžeme modlit, aby byla uzdravená. A další věc byla, že jsem si vždycky představoval, že budu mít hrozně milou manželku a ona moc milá není, ale i to jsem odevzdal, že se za to taky můžu modlit. Tak jsem jí napsal esemesku, že se

moc omlouvám, že jsem na ni byl takovej os-trej a že se tedy za to budu modlit. A jak jsem jí napsal tu sms, tak mi po ní najednou zača-lo být smutno. Říkal jsem si, že snad nejsem normální, to je jen přechodné, až se vzbudím, bude to dobré. Ale ráno se mi stýskalo ještě víc a pak přes den taky, když jsme šli do ně-jaké vesnice, tak jsem Bohu řekl, že jestli mi bude pořád tak smutno, až se vrátím, tak ji vezmu za ruku a budeme spolu chodit. Tak jsem to potom udělal a ona neucukla, byla ráda. Až pak jsem se dozvěděl, že v Kambo-dži se nesmí brát za ruku ani snoubenci. Tak jsme se do sebe zamilovali. Modlili jsme se za to každý den a mluvili o tom, že cítíme, jak to Pán Bůh dělá nadpřirozeně. Bylo to úplně jiné, než když jsem chodil někdy s ji-nýma holkama. Oba jsme se na tom shodli a asi po čtrnácti dnech jsme už jako plánovali, že bychom se jednou vzali. Pak jsem měl takový ještě jeden klíčový bod, když jsem uvažoval, že bych si ji vzal a úplně se jí ode-vzdal, že nebyla tak moc milá. Ale to jsem Bohu dal a rozhodl se, že ji přijmu takovou jaká je a třeba budu celý život trpět. Nějak to přežiju, že není milá. Potom, když jsem udělal to rozhodnutí a řekl jsem jí ho a ona se po týdně taky rozhodla, jsme naplánovali zasnuby. Teprve potom začala být najed-nou strašně milá a jemná a měkká, taková, jakou jsem si vždycky manželku představo-val. Od té doby mám hrozně milou a jemnou manželku, pořád.

Luboš Patočka, region Sever

Námět Antonie Hrdinová
Kresba Antonie a Olga

Běda byl po vystoupení ve fyzikální show tak nadšen, že pozval na další dny Festivalu DDZ své přátele.

● NA CO SE DÍVÁME A CO ČTEME

Rájem i peklem

Otakar Batlička patří od dětství mezi moje nejoblíbenější spisovatele. Neustále z jeho povídek čerpám inspiraci a povzbuzení. Batličkův pestrý životopis, uváděný často místo přemluvy, je stejně napínavým čtením, jako jeho tvorba. Ve čtrnácti opustil kvůli konfliktu s profesorem na gymnáziu školu. Doma ještě nic netušícímu otci jen oznámil: „Jdu se projít.“ Po měsíci poslal lístek z Argentiny s dnes legendární větou: „Nemám co jíst, nemám kde spát, je mi nádherně.“ Zážitky z cest pak zúročil ve své bohaté literární tvorbě.

Román Rájem i peklem líčí osudy několika kamarádů na výpravě do povodí Amazonky. Děj začíná v nemocnici u Svatého Bartoloměje, kde má službu lékař Pavel Gordon. Na lůžku umírá starý pán, kterému v celém městě každý říkal děda Naftalín. Přezdívku dostal, protože se živil prodejem kuliček proti molům – naftalínu a vyprávěním historie po hospodách. Těžce nemocný umírající stařec na nemocničním lůžku trhaně popíše svůj životní příběh. V několika slovech ještě stihne nastínit cestu k obrovskému nalezišti diamantů. Bláznivá historka? Pavlu Gordonovi a jeho mladšímu bratru Janovi ale vrtá hlavou. Když najdou v pozůstalosti mezi kuličkami naftalínu sádkou maskovaný obrovský diamant a ověří si v námořním archivu některé starcem uvedené skutečnosti, začnou plánovat výpravu hluboko do nitra amazon-

ské džungle. Starosti s výdaji na sebe ochotně vzal Pavlův kamarád ze studií továrník Emrs. Ten v té době chystal průzkum možnosti do-
lování pemzy (sopečná láva) v oblasti Ama-

zonie a Pavla s bratrem Janem přibral s sebou. Záhy však musí všichni svádět tvrdý boj o život. Tajný cíl části expedice – hledání diamantů, přes všechna opatření nezůstal utajen a banda zločinců jim téměř každý den uchystá nějaké překvapení. Pod vlivem těžkostí se ve všech zúčastněných buduje ještě pevnější pouto, než bylo na začátku. Brzy se ale zdá být jasné, že jejich nepřátelé jsou

vždy dopředu informováni o dalších krocích výpravy pravděpodobně někým z jejich malého čtyřčlenného kolektivu.

Ať sáhnete po této knížce nebo se začnete do některé z povídek, rozhodně nebudete zklamáni, neboť autor svůj pověstný skvělý vypravěčský styl dokázal beze zbytku přenést i do písemné podoby. Batlička byl neklidné povahy, nikde dlouho nevydržel, ale měl pevný charakter. Držet dané slovo bylo pro něj zákonem, což ho nakonec stálo život. Tyto vlastnosti dokázal vtisknout i mnohým hrdinům povídek i svého jediného románu Rájem a peklem. Ten vyšel jako samostatná kniha i jako součást souboru povídek „Na vlkách odvahy a dobrodružství.“ Obě publikace je možné sehnat v knihovně či antikvariátu. Ve volném prodeji v současné době nejsou.

Pavel Rosecký, region Sever

DOPIS OD TÁTY

Adaptace bestselleru Chatrč od P. Younga

Jak změni tragická událost život rodiny? A co teprve setkání s Bohem ...

čtvrtek 25. října od 19:30

KD Mlejn (Kovářova 4, Praha 13)

PREMIÉRA!!!

WWW.KAIROS2.CZ

Divadelní společnost Kairos II

vás zve na premiéru

nové hry

Dopis od táty.

Adaptace bestselleru

P. Younga „Chatrč“.

25. října od 19:30

v KD Mlejn

(Praha 13 – Stodůlky)

● OZNÁMENÍ

Půst:
až příliš utajená
ZBRAŇ

Tomáš Božovský
Mirek Hoblík
Michal Klesnil
Kamil Nešetřil
Jarda Sloboda

Biblické studie a svědectví
9., 16. a 23. října, 18:30, KS Praha

www.studovatbibli.cz

Ve třech setkáních v rámci biblických hodin se chceme věnovat otázkám, které se točí okolo půstu.

Co je to půst? Proč se vůbec postit? Jak začít, pokud jsem se nikdy nepostil? Jak dlouhý by půst měl být? Jak se na půst připravit? Co se děje v našem těle? Jak půst ukončit? Měl bych se postit sám, aby o tom nikdo nevěděl, nebo společně s někým dalším? Jaký půst se líbí Bohu?

Uslyšíme také svědectví sourozenců, kteří mají s půstem nějakou zkušenost. Na vyučování a svědectvích se budou podílet Tomáš Božovský, Mirek Hoblík, Michal Klesnil, Kamil Nešetřil a Jarda Sloboda.

Srdečně vás zveme na říjnové úterky

9., 16. a 23. října, vždy od 18:30
na Palmovce ve velkém sále.

Tomáš Božovský, www.studovatbibli.cz

Pobavení, odpočinek, naděje, přátelství
- zprávy, které jsou dobré.

Festival

Dny dobrých zpráv

PONDĚLÍ 29. ŘÍJNA 19:00

Dopis od táty

Divadelní společnost Kairos II, Salesiánské divadlo

ÚTERÝ 30. ŘÍJNA 19:00

Fyzikální show III

Napínavé pokusy prof. Tomáše Tyce
KC Novodvorská

STŘEDA 31. ŘÍJNA 19:00

Teátr Víti Marčíka

Labyrint světa - Salesiánské divadlo

ČTVRTEK 1. LISTOPADU 19:00

Oboroh - folkrock

Salesiánské divadlo

PÁTEK 2. LISTOPADU 19:00

Citová záležitost - pop rock

Salesiánské divadlo

SOBOTA 3. LISTOPADU 19:00

Geshem - acapela gospely

Salesiánské divadlo

Vstupné za jedno představení: 50 Kč

Podrobné informace: www.dnydobrychzprav.cz

KC Novodvorská - Novodvorská 1013/151, Praha 4, bus 106, 170, 196, 197, 198, 203
Salesiánské divadlo - Kobyliské náměstí I, Praha 8, metro „C“ - stanice Kobylisy

Pořádá: Křesťanské společenství Praha (www.praha.kaes.cz), Církev bez hranic Praha (www.jinacirkev.cz), Apoštolská církev, I. sbor Praha (www.acpraha.cz)

PŘIJĚTE NA KURZ VÝCHOVA DĚTÍ

Manželé Nicky a Sila Leeovi z londýnského anglikánského sboru Holy Trinity Brompton, autoři kurzů „Manželské večery“ a „Příprava na manželství“, zpřístupnili vloni materiály ke kurzu „Výchova dětí“, který sami vedou od roku 1990 a který je určen pro ty, kdo vychovávají dítě nebo děti ve věku od nuly do deseti let, ať jsou to rodiče, nevlastní rodiče nebo pěstouni, ať si myslí, že mají dobré znalosti a dovednosti pro výchovu dětí nebo že je postrádají, ať jsou na výchovu dva nebo pouze jeden. Jsou-li na výchovu dva, je samozřejmě výhodou, když se kurzu zúčastní oba, ale není to nutné, může chodit jenom jeden z nich nebo se mohou střídát. Kurz je založen na křesťanských zásadách, ale může být užitečný i pro ty, kdo se za křesťany nepovažují.

Kurz tvoří pět setkání, která trvají dvě a půl hodiny včetně jídla. Na každém setkání účastníci vyslechnou dvě promluvy, po každé promluvě následuje cvičení nebo diskuse v malé skupině podle příručky, kterou dostane

každý účastník. Při cvičeních si účastníci ujasňují do jaké míry se jejich dosavadní výchovné postupy shodují s tím, co slyšeli v promluvách, a přemýšlejí, co by měli změnit. Malé skupiny jsou sestaveny tak, aby rodiče s podobně starými dětmi byli ve stejné skupině. To pak umožňuje efektivní diskusi, při které účastníci navzájem sdílejí své poznatky a zkušenosti. Jak diskuse, tak cvičení (dělaná během lekcí i doma) jsou důležitou součástí kurzu, mnohdy poučnější než samotné promluvy.

TÉMATA JEDNOTLIVÝCH SETKÁNÍ JSOU:

Budování pevných základů

úloha rodiny
modely zdravého rodinného života

Naplnění potřeb našich dětí

pět jazyků lásky – slova a dotek
pět jazyků lásky – čas, dárky a činy

Nastavení hranic

kombinace lásky a hranic
jak pomoci dětem ke správnému rozhodování

Jak vytvářet zdravé vztahy

předvádění a procvičování vztahů
ovládání hněvu (rodičů i dětí)

Náš dlouhodobý cíl

vedení dětí k odpovědnosti
předávání názorů a hodnot

První běh kurzu Výchova dětí v ČR se uskuteční od **5. listopadu do 3. prosince 2012**, vždy v **pondělí od 19:00 do 21:30 hod.**, v budově Křesťanského společenství, Na Žertvách 23, Praha 8. Kurz povedou Jan a Milada Frolíkoví, kteří jej přeložili do češtiny a které mnozí znáte jako průkopníky kurzu Manželské večery.

Závazně se přihlásíte tak, že:

uhradíte kurzovné na účet KS Praha číslo: 223775399/0300, konstantní symbol 0558, variabilní symbol 6023013, specifický symbol datum narození jednoho z účastníků ve struktuře DDMMRR; kurzovné na osobu je 426 Kč (126 Kč za příručku, 5x60 Kč za lehkou večeři)

sdělíte Magdě Louthanové (sekretářce sboru) na e-mailovou adresu: praha@kaes.cz nebo na telefon 284 822 294 vaše jméno/jména, váš specifický symbol a věk vašich dětí.

Za vedení sboru srdečně zve Lubomír Ondráček

■ Pronajmu pěkný slunný byt 2+KK ve vilce se zahradou v Praze 4-Lhotka. Byt je částečně zařízený – lednička, pračka, koberce, popř. nábytek. Pouze křesťanům. Cena je 8 000 Kč až 9 000 Kč dle počtu osob včetně energií.

Kontakt: 773 797 928; 775 633 144

INZERCE

■ Člen KS Praha příležitostně koupí cca čtyřpokojový byt od 85 m², panel, cihla i v rodinném domku za přiměřenou cenu. Nabídky prosím zašlete v sms na tel.: 725 016 190.

■ Sháním levný podnájem – pokoj/malý byt, lokalita Kbely a širší okolí. Jsem mladý pracující křesťan, absolvent VŠ, spolehlivý.
tel.: 728 044 117, otakunzmann@seznam.cz

V neděli **21. 10. od 19 hod** ve velkém sále Na Žertvách se budou konat **bohoslužby regionu Střed se zaměřením na chválu**. Tyto bohoslužby jsou otevřeny i pro hosty, kteří chtějí společně s námi strávit čas v uctívání a inspirujícím vanutí Ducha Svatého.

(Služba dětem NEBUDE zajištěna.)

UMÍTE SE HNĚVAT

Někteří lidé mají problémy zvládat své chování a v hněvu často jednájí nepřiměřeně. Jiní se dokáží ovládat téměř za všech okolností, ale jejich negativní pocity se střádají uvnitř. Co znamená „hněvat se a nehrěšit“?

Zveme vás na seminář:

Hněv a agrese – co s nimi?

Přednášející:

MUDr. Petra Mizurová
a Mgr. Ráchel Bícová

23. a 30. 11. 2012 v 18:30
ve spodním sálu sborové budovy
Na Žertvách 23, Praha 8

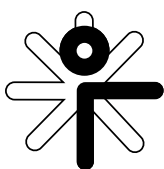
Cena 350 Kč za oba večery

Pořádá Pastorační a poradenské centrum při KS Praha

přihlašovací údaje a další informace:
<http://kspraha.cz/poradenstvi>

● OZNÁMENÍ

Mládež
KS Praha

WWW.MLADEZPRAHA.KAES.CZ

Křesťanské společenství mládeže

Č.ú.: 186564276/0300, v.s. 682102

DOROST (12 – 15 LET)

středy 17:00 – 19:00 hod.

více info

Jana Bukáčková

777 614 496

jana.buckackova@email.cz

POROST (15 – 18 LET)

úterky 17:30 – 19:30 hod.

více info

Štěpánka Bláhová

777 576 530

spetanka@seznam.cz

ODROST (18 – 25 LET)

pondělky 18:30 – 21:00 hod.

více info

Michal Klesnil

737 984 138

michal.klesnil@kaes.cz

Setkání mládeže

Šestá

Večerní setkání pro mladé,
kde to žije!

Po stopách Mirka Dušína

14. 10. v šest hodin

Ortenovo náměstí 34 škola TGM

Praha 7

Vstup zdarma

Tance a scénky

Křesťanské společenství Praha

www.mladezpaha-kaes.cz/sesta

Dita Frantíková 724435309

Aglow

12. 10. 2012

sestra L. Hallerová

setkání jsou i nadále v 18,00

v Soukenické 15, Praha 1

v kavárně.

AUTODÍLNA JIŘÍ URBAN

Dobré ceny
oprav i náhrad-
ních dílů,
výměny oleje,
příprava na zimu.

Servis, STK, klempírna,
pneuservis, autoskla,
ochrana podvozku a dutin.

Kontakt: tel.: 604 940 125,
jirka-urban@seznam.cz

PODZIMKY 2012

KDY
25. – 28. října

FRIENDSHIP

Setkání s
Bohem

New Generation

Jsme tu pro
druhé

KDE
Gymnázium
Jiřího Ortena
v Kutné Hoře

Nejen
sportovní
workshop pro
kluky

WORKSHOPY

Angličtina

Význam
starozákonních obětí

Více informací
a elektronickou přihlášku najdeš na
www.mladezpaha-kaes.cz/podzimky

CENA
850 Kč

Sborový dopis je informační bulletin pro členy a přátele Křesťanského společenství Praha.
Odráží život regionů, slouží k jejich propojení a jednotě.

● SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS

SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

7. 10. KD Ládví 15:00
Chvály: Hudební skupina pod vedením Oty Kunzmann ml.
Kázání: Lubomír Ondráček – Boží duch nás vede kupředu
Společná služba starších a diakonů.

4. 11. KD Ládví 15:00
Shromáždění je závěrem festivalu Dny Dobrých Zpráv a na programu budou
chvály, tanec, divadlo a krátké slovo.

22. 10. **SBOROVÁ MODLITEBNÍ**
18:00 – 19:30, Na Žertvách 23

24. 11. **SETKÁNÍ SLUŽEBNÍKŮ**
od 9:00, Na Žertvách 23

12. 12. **VÝROČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ KS PRAHA**
od 18:00, Na Žertvách 23

● INFORMACE O REGIONECH

Čísla u kolonky Počet členů znamenají: dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

ČERNÝ MOST

Vedením pověřen: Pavel Louthan
Shromáždění: Ne 10:00, Komunitní centrum – Motýlek, Vlčkova 1067, Černý Most, (vchod z ul. Bouřilova, 2 min. od metra Rajská zahrada)
Počet členů: 24/11/15

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský
Shromáždění: Ne 9:30, ZŠ TGM, Ortenovo náměstí, Praha 7
Modlitební: 1. října v 18:30 u Václavíků
Počet členů: 113/19/46

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mirek Bálek, Luboš Ondráček, Richard Roušal, Petr Zúna
Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní centrum v Nových Butovicích (stanice metra Hůrka)
Počet členů: 48/5/22

STŘED

Vedením pověřen: Petr Kácha
Shromáždění: Ne 10:00 Římská 20, Praha 2 – budova Fitzwilliam Business
Počet členů: 104/16/41

PALMOVKA

Kolektivní vedení: Martin Čunek, Tomáš Dittrich
Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23
Počet členů: 86/15/31

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský
Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modlitební), Dům služeb, Vodnická 531/44, Praha-4 (Objekt je nový a není na mapě Googlu ani Seznamu.) Mapka na kspraha.cz/jihovychod/
Počet členů: 36/1/27

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann
Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23
Modlitební: každou neděli (kromě první v měsíci) od 15:00 v knihovně ve sborové budově
Počet členů: 74/10/20

JIH

Pastor: Miloš Poborský
Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30), KC Novodvorská, Novodvorská 1013/151
Modlitební: v Ne 18:00 – Dáša Blažková, Slepá I/14
Počet členů: 53/3/31

SBOR KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA IČ 73631043

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: 284 822 294
e-mail: paha@kaes.cz
<http://paha.kaes.cz>

Účet

Sbor Křesťanské společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu.: 223775399/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
04694	desátky	Černý Most
05694	desátky	Západ
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební fond	
682103	Angel Lama	
682120	Izrael a Církev	
682130	dary na sborovou mládež	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8
Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,
e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,
Pavel Rosecký, Johana Dittrichová
Sazba: Olga Hrdinová / APEO

Příjem článků:

písemně na adresu sboru nebo na e-mail
sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.

Doporučená cena: 15 Kč

